

han en Gang traf i en Jernbanekupe, havde fortalt, at den Gamle paa sin Dødsseng paakaldte Mørkets Magter og sagde du til Djævlén. At det paa hans Begravelsesdag kom til Ufred mellem Børnene i selve Sørgehuset, var i hvert Fald ingen Krønike. Det huskede han, at hans egen Far en Gang i et af sine Tungsindsanfald var kommen til at røbe.

Siden hin Dag var der gaaet en Menneskealder, og den frodige Smedeæt fra Enslev havde spredt sig over hele Landet. Under de forskelligste Navne sad den rundt om i Præstegaarde og Lægeboliger, i Kontorer og Butiker, næsten allevegne velansete og ogsaa velstaaende Folk. Men det var, som om den onde Tvedragtsaand, der havde drevet sit forargelige Spil omkring Bedstefaderens Kiste, stadig huserede overalt i Slægten. Allerede som Barn havde han følt det, naar han sammen med Johannes fulgte Faderen ind til Kolding paa de regelmæssige Besøg hos deres ældste Farbror, Kancelliraaden. De to Gamles Tobaks-Koncilium nede i Kontoret, hvor han første Gang havde hørt sin store Farbroder nævne, disse underligt forblommede Samtaler, hvor de ideligt ved en Øjenblinken mindede hinanden om Børnenes Nærværelse, stod endnu levende for hans Erindring. Han huskede den utrygge Følelse, det Tryk af noget hemmelighedsfuldt og fjendtligt, han altid bar med sig hjem fra disse Besøg.

Han havde tidligere ment, at det hele ikke var andet end den Ufred, der saa naturligt gror op i en lille Gærdesmutrede, naar Forsynet lader en Gøgeunge af Farbroderens Størrelse udklække i den. Men efterat han havde lært